

CEZARINA ADAMESCU

ACASĂ ÎN PARADIS

**Requiem pentru Domnul nostru Artur Silvestri
(30 noiembrie – 3 decembrie 2008)**

MOTO:

*„!E sfânt și sfânt și sfânt e, Doamne, cel
de Tine plin cum Tu ești plin de Tine
împacă-mă și-mpacă-mă cu el
cu trupul meu voind să mă-nstrăine!”*

-CEZAR IVĂNESCU-

I.

TÂRZIU DE IUBIRE

MESAJ

*Din nou mi-ai trimis,
îngerul surâzând
purtând în mâini
ca pe o sfântă ofrandă
spațiul târziu
dintre cuvintele mele
și focul cel sacru
jucând fascinant
dinaintea privirii.*

*N-am murit, mi-ai spus,
așa cum ar crede oricine.*

*Am călătorit,
am pribegit prin sine
o mie și una de nopți
pe tărâmul Milostivirii Divine.*

*M-am întors din
Tunelul portocaliu
știind c-o să-nviu,
iar astăzi
EU ÎNSUMI FIIND,
-moartea mea ce-a murit
înviind,
e o legendă, un mit...*

SEMNAL

*Din cealaltă realitate
iată-mi trimiți
brațe întregi de cuvinte
precum buchetele de nu-mă-uita
din spațiul târziu;
cuvintele celor
o mie și una de zile,
precum o mie și una de candelii
aprinse cu mirul
niciodată risipit în zadar,
al iubirii...*

IZVOR DE MÂNTUIRE

*M-am rupt în două
în mine
până nu au rămas
decât ruine.*

*Am săpat
fântână spartă
și-n loc e apă vie
am băut apă moartă.*

*Spune-mi, dacă nu Tu,
cine mai e
izvorul de mântuire?*

*Și cum să nu mă simt biruită
de atâta libertate
rănită?*

ENTROPIA NELINIȘTII

*Măsura măsurării mele,
Tu se numește.
Tu – Cel ce ești
peste toate
și prin toate
și întru toți*

*și totodată Cel ce este cu noi
ca să ne aducă
în Duh de adevăr
smerenia Nașterii de Sine
în Cuvânt
sau
Entropia Neliniștii....*

EMPATIE

*Cu cât sunt
mai aproape de mine,
mai aproape de tine
mă simt,
mărturisitor și mărturisit.*

*Prin mine te caut
și uneori găsesc
imaginea ta în oglindă.*

*Și nu rareori
chipul semenilor
ia chipul tău
prietenos și uimit,
căutându-mă...*

SUFLETUL DE ACUM

***Sufletul meu de acum
se revoltă
pe sufletul meu de atunci...***

***Pentru sufletul
de mai târziu
scriu, scriu, scriu...***

***Estimp,
cel de acum naște prunci
și așteaptă porunci...***

CAPTIV LUMINII

*În lumină se vedeau
semne adânci
ca de lanțuri căzute;*

*pășeam pe urme pierdute
lovindu-mă de mireasma de crin
pe care un făt androgin
o lăsase în mine
așa cum ai lăsa o ploaie
de lumini sângeroase
în carne, în oase,
sub pielea încinsă
ca o aură ninsă
cu fulgi de scânteii
țâșnită din flautele
atâtor sfinți menestrei...*

DOAR MÂNA ACEEA...

*Spre îndreptarea
cea dătătoare de viață pășeam
obosită de moartea lăuntrică,
sleită de gesturi apăsătoare
săvârșită fără nici o simțire,
cu spaima nelămurită
că singurul prilej
ce mi-a fost dat
ar fi fost mâna aceea
tandă și fermă
pe frunte, pe tâmplă,
de care avusesem totdeauna
o dureroasă
și neliniștitoare nevoie...*

ÎN SPAȚIUL TÂRZIU

*Peregrin solitar
între început și sfârșit
mă deznod și mă realcătu
pentru a mă desprinde
acum și în cele din urmă
de tot
și a mă regăsi
în familia mea infinită
în spațiul târziu
dintre pământesc și ceresc.*

*Știu. Știu.
Vocea mea de acum
nu e decât
o sfântă strigare-n pustiu....*

TĂMĂDUIȚI PRIN IUBIRE

*Să intrăm în râu
când apa începe să se învăturească
să intrăm,
în crin îmbrăcându-ne
pentru ca
tămăduiți prin iubire
să renaștem – aceeași –
albi la trup și la suflet
cum numai Lumina neîncepută
e albă
și învăluitoare de frunți
ca o aură
pe icoană...*

TREPTE

*Calci pe spinii
presărați pe poteci
ca pe sufletul sfânt
al Luminii
aprinse din veci.*

*Nu privi înapoi
când ai să treci
fiindcă lujerii goi
ai Sfintei Lumini
se vor preface în spini
pe trandafirii ce sunt
fără altoi...*

ȚII MINTE?...

*Prin ceață
ca pe o străină
mă privește uituca
Lumină,
pe mine care i-am fost
poem de-nvățat pe de rost,
fereastră
de pătruns până la raza
din astră...*

*Să mă-nalț până la ea
mi-am zdrelit genunchii
și coatele
și-acum, obosită,
Lumina mi-ntoarce trufașă
privirea și spatele.*

*Ții minte, lumino,
cât m-a durut,
în mine când te-am născut?*

*Și cât plânsei și mă duru
că nu m-ai născut tu
din albă placentă
atinsă de-o rază adiacentă?*

*Lasă tu, fecioară mireasă,
mai lasă-mă doar o secundă,
doar un minut să-ți fiu masă de-altar
unde Fiul Luminii
ți se născu...*

DOAR ACOLO

*Voi pleca din nou în cer
să te caut
negreșit
fiindc-aici nu te-am găsit.*

*Doar acolo mai poți fi
într-un licăr de safir
al steluțelor mijind
din zenit până-n nadir...*

ÎN ZORI DE CRĂCIUN

*Mă năpădesc câteodată în minte
ierburi aromate – cuvinte –
în zori de Crăciun
ca și în Ajun,
precum o mireasmă
de sfântă agheasmă
din suflet blajin
și mă înlumin.*

*În cerul lăuntric
se face senin.
Din pâine și vin
plămădesc aluatul ceresc
și îl aștern pe altarul
în formă de crin
în fața căruia
vin să mă-nchin...*

ÎNTRE TIMP

*Îngerul mă caută
și nu mă găsește.*

*Eul meu pleacă subit
din propria umbră.*

*O literă talisman
stă agățată
de gâtul prezentului.*

*Între timp
dragostea lăstărește.*

MĂ UIT CUM MĂ PRIVEȘTI

***Te-am strigat
sau ecoul glasului tău
îmi răsună-n auz?***

***Mă uit la tine cât de atent
mă privești.
Cum de mă recunoști
în mulțime,
de parcă n-ai avea ochi
decât pentru mine!***

***Mă faci să mă simt
cu umilință
pe pământ – unică ființă!***

***Vreau să mă pierd
în al tău necuprins
și să ard precum rugul aprins
de care-mi vorbeai
Yahwe, Elohim, Adonai...***

***Singurul
care m-a învelit
în straie de nemurit!***

O PARCELĂ DE CER

*Un loc aparte păstrez
unde să înviez,
o parcelă de cer
Doamne-ți cer
să am unde să-nviu
în spațiul târziu.*

*Să ajung
după zile de mers
Acasă în Univers.*

*Un loc unde
apa cioplește statui
ca pe grui.*

*Un colțișor cu pridvor
unde să mă așez
să pictez
magica stea
care o dată ivită
vestește
Ființa cea nemărginită....*

BOCET DE ÎNSTRĂINARE

*Plânsu-m-am și m-am tot plâns
roade că nu am de strâns.*

*Am tot plâns și-am tot oftat
că fântâna mi-a secat.*

*Mi-a secat demult izvorul
de-unde se-adăpase dorul.*

*Sfârâmatu-s-a ulciorul
de când a plecat cocorul,
înspre țări îndepărtate.*

*Mâsurile mi-s legate
ochii mi s-au scurs în zare
de atâta-nstrăinare.*

*Gura de cuvinte-i mută
mintea slabă și durută.*

*Genele tremurătoare
ca la sălcii plângătoare.*

*M-oglesc în ape crunt
și nu știu cine mai sunt...*

UN CEAS DE LUMINĂ

*Un ceas de lumină
mai mult,
mai dă-mi un ceas de lumină
căci bezna adâncă m-ajunge
și mă întină.*

*În mijlocul lumii
să nu mă mai simt
Doamne,
atât de străină
și glasul meu
încă viu
să nu mai răsunе spart,
în pustiu....*

MĂ-NVÂRTE IUREȘUL

*Spre sensul implacabil curg,
Cum să mă reazem de amurg?
Cum să mă sprijin de o rază
Ca să-mi găsesc râvnita oază?*

*Mă-nvârte iureșul intens
Spre capătul cu unic sens;
E puntea-ngustă, drumul strâmt
Dar am făcut un legământ:*

*Să nu m-abat, să nu m-opresc,
Nicicând din crugule meu ceresc.*

AUTOGRAF PE LUMINĂ

*Iubită
vreau să mă simt
cu iubirea iubirii
de tine.*

*Iubirea scrisă pe cer
cu aldine.*

*Iubirea izvorâtă
din lumina timidă
care se retrage în sine.*

*Armonie posibilă
între rază și umbră.*

*Iubirea e
autograful meu
scrijelat pe Lumină..*

NU MI-A RĂMAS DECÂT

*Secundele-ți țâșnesc din unghii moi
și-mi cresc minutele argint în plete.
Atunci de ce mi-s anii tot mai goi
de parcă lupi mă hăituiesc în cete?*

*De ce mi-e iarnă când e vara-n toi
și mi-e cumplit de frig în primăvară
iar crengi uscate fără de altoi
mă-mbrățișează și mă înconjoară?*

*Mi-e sufletul surpat și năruit
statura mai smerită, mai firavă
nimic nu mai găsesc din ce-am iubit
și-mi crește grâu din inima bolnavă.*

*Și aerul se clatină ușor
și tot pământu-mi fuge sub călcâie;
nu mi-a rămas decât să mă-nfior
să urc pe cruce să mă bat în cuie...*

ALT FEL DE A ÎNVINGE

*Ca pruncul nenăscut în sân de fată
stau cuibărit în pântec de cuvânt
sunt pofticios să mă mai nasc o dată
cuțitul vieții-n moarte să-l împlânt.*

*Iar când voi reveni cu-adevărat
am să mă scutur mai întâi de rouă
ca să-mi rămână sufletul curat
pentru o viață și o moarte nouă.*

*Privind atunci cum totu-n jur se stinge
și cum se surpă-ntreg nimicul frânt
am să-mi aleg un alt fel de-a învinge
precum în cer așa și pe pământ...*

EȘTI CER ÎN MINE

***Tu ești întreg trăind mereu în mine
nu pot nicicând de tine să m-ascund
pătrunzi în trup, în minte, -n gânduri line
îmi ești alcătuire și rotund.***

***Și azima și vinul sunt în tine
potirul tainicei și sfintei Cine
și-n adieri de proaspătă mireasmă
ești grâu de jertfă și catapeteasmă.***

***Ești cer în mine-atâta cât încape
și-mi ești cel mai departe om de-aproape
în Infinitul care ne desparte
vei continua să-mi fii și după moarte.***

CRUCI DE LUMINĂ

*Forul lăuntric
drept unic sălaș
al penitenței.*

*Licoarea absenței
picurată-n auz
îmi răsună
acolo unde
încă mai caut
acordul de flaut
menit să mă reintegreze
în Infinit
la steaua ce-mi poartă
sorocul
și mă închină
în fața Imensei Cruci
de Lumină....*

RĂSĂRIT ASFINȚIT

*Fără cruțare
Timpul suflă năprasnic
în lumânare.*

*Umbrele joacă-n pustiu
sus în ornic.*

*Nu mai sunt dornic
să fiu
un fir auriu
 de scamă
palid de teamă
că vântul haotic
s-ar porni să mă salte
peste turlle înalte
spre zenit
într-un alt fel de răsărit
abia asfințit...*

TEMEI DE RUGĂ

*Temei de foc
e dragostea-mi de tine,
temei de rugă
și temei de bine.*

*Durat în suflet de străvechi părinți
avere scumpă fără de arginți.
Stei sfânt cioplit cu măiestrie
și așezat pios la temelie.*

*Ca să durez al dragostei rotund
de oameni trebuia să mă ascund
și altă-nfățișare se cuvenea să iau
paharu-nstrăinării
până la fund să-l beau.*

*Dar dragostea de tine-a-nmugurit
cu și mai multă râvnă-a izbucnit
și-a devenit șuvoi de lavă-aprins
m-a cucerit definitiv, m-a-nvins.*

*Pe-o cruce de lumină răstignit
tu-mi ești potirul bun de mântuit.*

SINGURA LUMINĂ

*Stau răstignită
pe aerul cast
și nu îndrăznesc să adast
nici cu gândul
la mirele meu, Cuvântul.*

*Mi-e sunetul spart
ca lemnul de toacă
nelăsat de ajuns să se coacă
dar înfrunzit
și-nflorit...*

*Cu ochiul atent
la astrul absent
mă desfac în așchii mărunte
precum firele de iarbă cărunte.*

*Lemnul de salcie suspinândă
mi-aprinde candela blândă
a inimii
singura lumină smerită
în această beznă
din ce în ce mai cumplită....*

DE CÂT TE IUBEAM

*Încă de când trăiam
muream și din nou înviam.
Nici nu murisem de tot
și priveam înapoi
ca soția lui Lot.*

*Încremeneam de cât te iubeam.
De-atâta iubire
plecasem din fire.*

*Nici n-apucasem să mor
că începusem să zbor.
Cu aripa frântă despica ceapa
să-ți văd fața.*

*De lume visam să mă dezlogodesc
ca să te privesc
căci numai atunci când muream
te vedeam...*

ÎNCEPUTUL LUMINII

*Știu, moartea
nu înseamnă ultima zi
ci doar prima – a veșniciei –
zi de har absolut,
de har fără margini;*

*începutul Luminii divine în noi;
binecuvântare de duh,
literă scrisă pe cer
cu propria respiraare.*

*Limbi de foc,
mir revărsându-se
peste masa cu darul de nuntă.*

*E ziua în care,
abia apuci să-l atingi
și sufletul
dintr-o dată
învie...*

MOARTE DE TOT

*Trecut-am astăzi dincolo de vis
și se făcea că sunt în Paradis.*

*Pășit-am astăzi dincolo de stele
în visul nebulos al morții mele.*

*De frică mă-nălțasem mai presus
cutreierând Lumina lui Isus.*

*Dizarmonia se schimba în armonie
mă îmbătam deja din veșnicie.*

*Gustam nesățios din nemurire
ce-mi devenise cea de a doua fire.*

*Știam că numai astfel pot pătrunde
durerea de oricând și de oriunde,*

*că doar așa pot alunga ce-i rău
cu Sfântul Sânge și cu Trupul Tău.*

*Din Sfânta Jertfă tot mâncând și bând
m-am deșteptat din moarte renăscând.*

ÎN TIMP CE

*Sunt împușcată de-o
puzderie de stele
și cad răpusă-n dans nebun de iele.*

*Sunt amuțită de cât Viu mă paște
în timp ce moartea
în dureri mă naște...*

SPRE ÎNCEPUT

*Eu Doamne, doar atât am vrut
în toamna grea a existenței mele
să curg spre moarte ca spre Început
cu ochii la pleiadele de stele.*

*Să număr aștrii ca pe boabele de rouă
țâșnite de sub pleoapele strivite
atunci când străvezie-i luna nouă
să rostuiesc „cuvinte potrivite”...*

*E-un adevăr că doar scriind trăiesc
în noaptea morții mele tot mai stranii
mă-mbrac mereu cu sfintele pisanii
și doar în slovă vreau să nemuresc...*

SĂ-MI FII LUMINĂ

*Mă străpunge-un gând lucid:
Moarte, vreau să te ucid.
Când te simt să fiu imun
Moarte, vreau să te supun.*

*Știu mai bine ca oricine:
De când sunt – trăiești în mine.
Ești fantoșă, ești paiață.
Vreau să te prefac în viață.*

*Chiar în cea mai neagră tină
Moarte, tu să-mi fii lumină.
Moarte, blândă auroră
Frate vreau să-mi fii și soră.*

*Ca un abur, ca o boare,
Să purcezi să-mi dai târcoale.
Vreau să-ți simt obrazul cald
Ca aripa de herald.*

*Un zefir, o adiere,
Vreau să-mi fii o mângâiere
Căci nimic nu ne desparte
Dragă moarte, scumpă moarte.*

*Am uitat disprețul, ura,
Tu-mi ești singură – făptura
Ce-o mai am, ce mi-a rămas,
Restul, toate-s de pripas.*

*Nici nu știu cum să te-mbii
Viață veșnică să-mi fii!
Iată, nu mă mai feresc:
Moarte, vreau să te-omenesc...*

TU SINGUR, DOAMNE, EȘTI

*Mi-a mai rămas un strop de efemer
Dar ce să fac cu el Preasfinte Doamne,
Iubirea e destin și-atât îți cer
Să nu-l îngropi în frigul unei toamne.*

*Lihnită parcă sunt de gingășie
Flămândă sunt de mângâieri ușoare.
Un cerb boncăluind în vis mă-mbie
Chiar dacă amintirea mă mai doare.*

*Mai dă-mi o șansă, Doamne, de iubire
Un strop mărunt, o lacrimă, un cât
În fața veșniciei, doar atât
Să mă agăț din nou de fericire.*

*Să scânteiez ca jarul sub cenușă
Să mai ridic un monument în vis;
Iubirea să-mi pătrundă pe sub ușă
Să mă trezesc iubind, în Paradis...*

*Atât mi-a mai rămas: să mor de vie
Să mă aprind ca un crâmpei de jar
Pătruns în carnea destinată ție
Să mă tămădui cu cerescu-ți har.*

*Tu singur Doamne ești Acel ce Ești
Nemuritor în sferile divine.
Prin moartea Ta mi-arăți că mă iubești
Și-apoi învii ca să mă-nvii pe mine...*

MĂRGĂRITAR

*Eram în interiorul durerii
iar nu durerea era în mine.
Mușcasem din fructul oprit
al dorinței
și nu mai găseam drumul de-ntors.*

*Limfa vitală alerga
mai repede decât răsuflarea.
În scoica sidefie a inimii
se născuse un mărgăritar
din lacrima crudă
a durerii...*

PENTRU TINE

*Una cu țărâna
aș fi vrut să mă fac
să mă fac una cu apa
frământătură umilă
de sfântă argilă.*

*Aș fi vrut să devin
dulce-amarul pelin.*

*Foame să fiu și merinde
suflet curat să devin
ce nu se vinde.*

*Să mă fac una cu luna
maiestuoasă
și să fiu doar pentru tine
pâinea și vinul
pe masă...*

SĂ ALERGĂM ÎMPREUNĂ

*Alegam împreună cu tine
spre țință.*

*Tu înainte, eu – din urmă,
abia rătăcită de turmă.*

*Abia te zăream din departe
dar știam c-o să te-ating
numai în moarte.*

*Doar prin a morții cunună
ne va fi-ngăduit
să alergăm împreună...*

PÂNĂ LA ÎNVIERE

*Să te privesc
până dincolo de orbire;
să te ascult
până dincolo de asurzire;*

*Să te presimt
până dincolo de simțire.
Să-ți vorbesc până la amuțire.
Să nu cunosc mângâiere
decât să mor până a Înviere.*

*Cu toate simțurile să-nvăț
să te percep dincolo de fire
și să te urmez pas cu pas
până la mântuire...*

ECLIPSĂ

*De dorul prea îndelungat
și stelele au scăpătat.
E cerul surd, încremenit
Luceafărul a amuțit.*

*Cum să mă-nalț în cer surpat
în ceru-atât de supărat
cu soare gri, acoperit
cu pojghiță de neiubit?*

ENTROPIE

*Din obrazu-i pământiu
Moartea naște-un suflet viu
Și-ntr-o liniște deplină
Moartea naște o lumină.*

*Pragul său călcat o dată
Într-o stranie fregată
Din sărmana neființă
Te preface în ființă.*

*Susurând într-o grădină
Sub lumina lunii lină,
Apa Styxului ușor
Se preschimbă în izvor.*

*Și tot astfel râul vieții
Sparge malurile ceții
Și cum bobul încolțește
Moartea, viață-n noi rodește.*

*Din tărâmul umbrei reci
Se revarsă viață-n veci.
Fără să mai prinzi de știre
Moartea trece-n nemurire.*

MARTOR MUT

***Că moartea-n trupul meu e vie
mi-e martor mut atâtor întâmplări;
trăiesc în ea-n deplină armonie
și-o recunosc venind din depărtări.***

***Nu poate însă nimeni să-mi explice
de ce mi-e moartea cel mai bun complice
și-n timp ce viața aprig o iubesc
cu moartea-n suflet zilnic mă trezesc.***

UN LOC DE ODIHNĂ

*Nu știu când a fost
clipa, ora, ziua
când am început să vorbesc despre mine
la timpul trecut.*

*Doar ceilalți mai vorbeau
într-un timp actual, prelungit,
copleșiți de numărul uriaș
de file zămislite jertfelnic,
absolut inutil –
o dată cu respirarea puțin găfâită.*

*Poate singurătatea în care
mă refugiasem de bună voie,
dureroasa conștiință de a fi*

*față de tot ce, îndeobște,
se înțelege prin viață...*

*Mai rămâneau spaimele,
atacurile permanente de panică
sufocându-mă,
biciuindu-mă din tălpi până-n creștet,
cu vergile subțiri dar vânjoase
și usturătoare ale întrebărilor
niciodată rostite...*

*Un amestec grozav de rotesc și sublim
pământesc și ceresc;
nevoia imperioasă de comuniune
și senzația că mă lovesc
de pereți colțuroși,
de ziduri ostile, de ferestre cu gratii.*

O, biete! mele pietre de râu,

*de câte ori v-am mângâiat
cu genunchii!*

*Nici afară, nici înăuntru
nu mă simțeam cu adevărat liberă..
Și peste toate, alarma din labirint
clopotele care băteau toate deodată,
netrase de nimeni
la fel ca atunci când pământul se cutremură.*

*De fapt, eu însămi mă cutremuram,
mă împleticeam, mă clătinam până aproape
de prăbușire.*

*Unde-mi erau aripile
migălite cu grijă
care m-ar fi împiedicat să mă prăbușesc
în acest abis în spirală?*

*E posibil ca lumina și umbra
să te agrezeze în aceeași măsură?
Apa să-ți facă rău,
aerul să te prigonească?
Ah, acest insuportabil rău de viață!*

*În definitiv, dacă aș fi privit
mai cu luare aminte dincolo de mine,
prin propria-mi umbră devenită subit
translucidă,
ce-aș fi văzut?*

*Șuvițele tăcerii,
apa sălcie a lacrimilor debordând
peste scheletul din oase de greieri
mâncat de rugini și de cari
al epavei,
amestecul de zgură cu cel de reavăn pământ
proaspăt sfințit cu agheasmă,
bun de plămădit o amforă sacră
să-mi țină loc de inimă?*

*În rest, idoli de tinichea,
Luna scoasă la licitație,*

*vămi peste văzduhul deja impozabil,
Dunărea cumpărată cu toana,
o bucată de apă de la cine știe ce milă,
aerul franjurat sau tăiat în felii
de supersonice prăbușite peste
turnuri gigant*

*și câteva brațe doar
din pământul – al nimănu –
în care mi-aș fi putut săpa
cu mâinile goale,
un loc înverzit
de odihnă....*

2 decembrie 2008

II.

TÂRZIU DE VIAȚĂ

TÂRZIU DE VIAȚĂ

*Nu lipeam pleoapă de pleoapă,
rătăceam în pustiu;
înotam în bezmetică apă
cu ochii mișiți.*

*Mă prindeau zorii de stea
și un spin
drept în coastă-mi creștea...
se făcea tulpină, scaiet,
împungându-mă-n piept.*

*Nu puteam nicicând să-l mai smulg
și-mi atârna viața de-o scamă,
de-un fulg...*

*Ce s-a întâmplat?
Nu mai știu...
Am ațipit.
Se făcuse în viață
Târziu....*

CUM SĂ MĂSOR VEȘNICIA?

*Am trezit piatra din adormire;
o zgâlțaiam puternic
până începu singură să se miște.*

*Era o piatră copil
și-abia deprindea mersul
spre boltă.*

*Sensul ei încă nu fusese aflat
și adevărul nu i se descoperise.*

*Îi auzeam pulsul zvâcnit
nădușindu-mi încheieturile.
Mirosul ei crud împânzea
orizontul
cu esențe telurice.*

*Am așezat-o-n lumină
să-i privesc efemerul.*

*Cum să măsor veșnicia
fără să mă fac una cu piatra,
fără să mă nimicesc,
zămislind-o?*

TE CAUT

*Arsă e lumina
din propriul zâmbet
arse culorile în Brumar,
sunt arse și palide,
florile...*

*Te caut în clipa cea arsă
din zâmbetul cast;
te caut în lacrima ierbii
la care adast...*

DEJA ȘI NU ÎNCĂ...

*Umbre, lumini,
flăcări și spini,
floare de colț pe o stâncă,*

*Iar moartea
atârând de o stea,
prezentă deja
și nu încă...*

LA HOTAR

*Se confruntă cumplit
la hotar
trupul și sufletul.*

*Doar seninătatea pietrei
lichide
mai poate arăta
fără umbre
Lumina eternă....*

DIN MAREA FIINȚĂ

*Cât aduni,
atât vei avea
 din tine,
din ce-i al tău,
din ființa celorlalți,
din marea Ființă
 a Eternității....*

SFÂRȘIT NEȘTIUT

*O vreme
și încă o vreme
auzeam doar
muzica din galbenul stins
a sfârșitului neștiut
din străfundul
 de întunecime.*

*Simt cum moartea-mi
străpunge subtil
 atelajul...*

ABISUL CLEPSIDREI

***Bat timpul cu genele.
De câte pleoape
fi-va nevoie
pentru a umple
abisul clepsidrei?***

SĂLAȘ ÎN CUVÂNT

*Nici o mirare nu mi-a rămas
pe genele gândului
de când intonez fără glas
muzica sacră-a Cuvântului.*

*Nici îndoială, nici întrebări
nici zboruri spre tainice astre,
de când aștern covoare pe scări
pentru picioare măiestre.*

*În neasemuite culori
strig, șoptesc, îmi fac visuri.
Ruga-mi ajunge până la nori
și mai departe-n abisuri.*

*Blând surâzând netezesc
aerul de legătură
pentru cei care îmi întregesc
cu iubirea, înalta-mi făptură.*

*Nu mă sperie soare, nici vânt,
nu mi-e teamă de nori sau de ceață
câtă vreme îmi aflu sălaș
pentru Veșnică Viață...*

TU

*Și-atunci ai venit
să-mi scrii numele
pe nisipul curgând
monoton
al clepsidrei...*

CU OCHII ICOANEI

*Mă priveai
cu ochii icoanei
și-mi făgăduiai nesfârșirea
Infinitul,
Nemărginirea.*

*Mi-ai dat rost,
înțeles,
și menire.*

*Aerul meu
cuprins e de tine
ca de cea mai fastuoasă
dintre Lumine...*

FĂRĂ GLORII

*Și vin și plec,
și plec și vin,
mă întuneric,
mă-nlumin*

*și fără glorii mă petrec
precum luntrașul obosit
trăgându-și luntrea
la edec....*

CONTINUITATE

*Cu mult înainte
de început
El era
Neștiut.*

*Prezent infinit
El ne va prelungi
până dincolo de sfârșit.*

RUGĂ

*Dă-mi Doamne răgazul
spațiului din care lipsesc
timpului care nu mă mai rabdă
aerului ce nu mă conține,*

*durerii care, orice aş face – mă simte,
pământului care mă cheamă
cerului care mă-mbie
și apei care cu disperare mă vrea:*

*tot atâtea ispite
de-a azvârli în genuni,
cenușa ruptă din veșnicie
-a clipei -*

*Un înger îmi leagă aripi de plumb
pe călcâiele sfârâind
direct peste creștetul
greu încercatelor mele
cuvinte...*

STARE

*Pământul
ce mă conține
și cerul
căruia îi aparțin
dinainte de fire,
sunt aripile desfășurate
vertical
în nemuritoarea
Lumină...*

DOAR ATUNCI

*Un drum vioriu
răstoarnă cerul
-în fugă-
Apropierea
tot mai mult
mă-ndeparte.*

*Numai când voi muri
voi uita
cu bună știință
de propria moarte...*

BLITZ

*În suflet,
 în minte,
amintirea ta
un fel de răcoare
 fierbinte...*

SENIN ÎNDEPĂRTAT

*Ca un ecou
liniștea răspunde
simfoniei copacilor
căzând ca polenul de aur
peste imaginea ta
 -senin îndepărtat-
cu parfum de lavandă...*

ȚIPĂȚUL SECUNDEI

*În loc de nisip
din clepsidră se scurg
firișoare de sânge.*

*Lama de obsidian
sclipește
sub raza de lună.*

*Cu piedica trasă
orologiul uman
așteaptă țipătul
împlântat în rărunchi
al secundeii...*

ZBURAREA

*Apele timpului
se revarsă în sus.*

*Stavilă cum să le pun,
și până când
 să mă opun,
cu trupul să-mpiedic zburarea,
zădărnîcînd
 -fie și cu o clipă-
plecarea?*

ÎN ALTĂ REALITATE

*Doar dincolo de apele tulburi
ne mai putem întâlni
numai acolo,
ne vom putea pentru ultima oară
atinge cu adevărat mâinile
despărțite în viața dintâi
jinduind fiecare
alt fel de dragoste...*

*Doar spațiul de dincolo de zenit
ne va putea cuprinde.*

*Surioara noastră – moartea –
singura rudă
ne va împreuna mâinile pentru totdeauna.*

Cu disperare te strig.

*Dorul pleacă de pe acum
să te caute,
în altă realitate,
mereu jinduită,
o singură dată atinsă...*

PÂNĂ ACOLO...

*Față în față
la o distanță de ani,
stând drepti în augusta lumină.
Gândurile lor doar.*

*gândurile
se arcuiau fastuos
aidoma curcubeului la nadir
într-un punct infinit
întâlnindu-se.*

*Nu știau cât mai au
de străbătut separat
deșertul întortocheat
dar erau fascinați deopotrivă
de pașii până acolo.*

TREPTЕ ÎN FORMĂ DE ARIPI

*Cu fiecare zi trăită
m-apropii de Tine c-un pas.
Distanța se face mai mică,
drumul mai strâmt
cale de-o sâmbătă,
cale de-un zbor de albină
de la stup la mireasma florii de tei
dimineața.*

*Nu mai e mult până ochiul se-ntunecă
și nu voi mai putea privi
decât cu vederea din spatele ochiului
cea care nu minte
și care-mi așterne
trepte în formă de aripi
de heruvimi
spre punctul incandescent
-moartea-
care ne va uni
întru veșnică viață...*

STRIG CU FIINȚA

*Zac și rabd
și plâng și tac.
Nu am zile pe abac
să-mi destăinui neputința.*

*Strig cu fragedă-mi ființa,
gem și țip,
m-agăț de cruce.
Să mă-nalț, să-mi dau silința
până unde, până când,
mă va duce suferința?*

UNICA RAȚIUNE

*În nesfârșite depărtări
cine, decât El
poate fi mai aproape?*

*Și cine –
tăcând -
îți poate – mai deslușit a vorbi –
despre unica
rațiune de-a fi
care poartă numele de credință?*

CUVINTELE MELE, FIINȚELE

*Până la glezne,
pân' la oblânc
îngroapă în brazdă
semințele
cât mai adânce,
așa cum aș vrea să îngrop
în inima ta
Cuvintele mele,
Ființele...*

SE-APROPIE VEȘNICIA

*Ca o noapte se-apropie veșnicia
de mine.*

*Și eu sunt ca o casă
gata să cadă,
numai ruine.*

*Ca o noapte cu bolta fără de stele
așa mă ajung și mă-nghit
păcatele mele.*

O veșnicie fără soare?

Mă doare

și strig speriată:

Ajută-mă, Tată!

Și scoate-mi în cale

o stea

o duzină de stele opale,

o candelă,

un muc de lumânare,

când merg cu picioarele goale

pe bolta adâncă.

Și scoate-mi în cale o stâncă,

să mă agăț cu putere de stei,

pentru toți anii grei

străbătuți în plină iubire.

Fără credință,

fără speranță,

fără iubire...

LACRIMI DE SFINȚI

*Vitralii lăuntrice:
tremură piatra
de trupuri de sfinți,
tremură piatra.*

*Moartea cu viața
năruie vatra
zilnic
moartea cu viața...*

*Și-atunci când devin
copiii părinți
lacrimi de sfinți
picură dor
în sparte vitralii...*

ÎȚI SCRUI PE FIINȚĂ

*Nu pe hârtie îți scriu,
îți scriu pe ființă;
pe propriul suflet îți scriu
cu un cui siniliu
citește-mă cu îngăduință.*

*Cu țipătul scos din rărunchi
îți scriu în genunchi.
În șoaptă cuvântul mă cere,
îți scriu pe augusta tăcere.*

*Doamne, îți zic:
dă-mi rănile Tale
să-ți scriu un poem
gângurit cu petale,*

*Un poem ca un crin
scrijelind o ninsoare...*

*Pe rănile Tale îți scriu,
-răni ce mă țin în picioare-
cât nu-i prea târziu
îți scriu pe albastrul de zare.*

*Îngăduie-mi, Doamne,
cât mai sunt viu,
și dacă va fi cu priință
numele meu să-ți înscriu
în adânc de Ființă...*

PURCEDEM ALĂTURI

*Numai Tu
mă vei înconjura
cu sfânta Jertfă a Ta,
în jerbe de crini
frumusețea să mi-o anini,
de arșițe-ncinsă.*

*Cheamă-m și o să vin să
purcedem alături pe munte
cu jerbe ghimpate
pe frunte.*

*Înspre Golgota suim
pe cărările suse
alături să stăm,
ia-ne cu Tine,
Isuse...*

ÎN DUMINICA TOAMNEI

*Aerul spart în bucăți
de sub pământ
strigă înăbușit
căușii de țărână strivită;*

*geme lumina, neauzită,
ierburi de leac încolțesc
nefiresc
din inima obrintită.
În duminica toamnei
mă nasc nesătul
din adâncul de lut
dar nu pot nicidecum să-ndestul
eternul spart
de glasul de înger...*

ATÂTA TIMP MAI AM

*Bătusem sângele în cui
și gândul meu și gândul Lui
le răstignisem de-un picior
de plai – din plaiul cel de dor,*

*Bătusem amintirea Lui
într-un piron cam ruginit
dar n-am văzut că vreme nu-i
de-un bun rămas,
de-un bun venit..*

*Atâta timp mai am – de-un zbor –
atâta timp mai am – să mor...*

O LUNTRE DE VIS

*Oglinzi lichide
punți străvezii-
spre niciunde...*

*În alba cerneală
picături de sineală
străjuite de sălcii de-argint,
trestii umile,
risipite în vânt.*

*În vehiculul gândului
-o luntre de vis-
cheamă aproape
orizontul de ape...*

UN LOC ÎN CER

*M-a istovit vântul sălcii
și înserarea
în blânda neclintire
a verii lacustre.*

*Nu-mi mai ajunge
inima de iubit
nu-mi mai ajunge pământul.*

*Un loc în cer – să-mi aleg
-de nemurit-*

*Poate mi-ar trebui
alt aluat
pentru aripi...*

CURG SPRE AMURG

*Oarbe,
surde
și mute*

*Iubirile mele
pierdute...*

Nimic nu-mi mai spun.

*Mi-e sufletul
tot mai imun
și apun
și curg spre amurg...*

ARIPĂ DE STEA

*Un peisaj sufletesc
din care
fiorul de rugăciuni
înalță viața
la rang de virtute.*

*Și Tu
făcut păcat pentru mine
mi-ai întipărit sufletul
pe o cruce
sub chip de
aripă de stea
fluturândă...*

CALCI PESTE VALURI

*Străzi de ape,
străzi de liniște
străzi de miere și aguridă
colindate de îngeri fragezi și orbi
în dimineața
de Sfântul Andrei
când podarul
ridică puntea-n văzduh
și tu calci peste valuri
cu sandale de aur
să treci drumul
unind malurile
cu trupul tău prelungit
cât un surâs
de bunăvoire...*

CÂT O CRUCE

*Atât
cât o cruce
înmugurită
îmi este statura
curgătoare în sus
precum sevele unui arbor...*

*Sorb din genunea Luminii
până în sânge
se face senin
ca la o nouă ivire...*

DE-AȘ PUTEA

*Lamuri de rouă
aș bea
din cristalul seninului,
de-aș putea să aflu
în inima chinului
Duhul Înalt
al înțelesului...*

PÂNĂ CÂND

*În mǎgura dimineții
humă albăstrie
acoperind trǎitul de gând
din departele beznei
până când
mǎnunchiuri de raze străbat
dintr-un stei surghiunit
pe vǎraticul amintirilor...*

JERTFĂ DE GÂNDURI

*Fluviul de ani
cere jertfă de gânduri
ferige de aur
pe icoane de lemn
dau mărturie-n genunchi
pe iconostasul lăuntric.*

*Smuls din pustietăți
un plaur cu arbori pitici,
trandafirii,
ce stau de priveghi
la tâmpla zenitului.*

*Sub aripa Ta,
O, ce bucurie
Divină!...*

DESENE DE FUM

*Calc pe fum putrezit
în fiere de sepie.
Numai clarul Selenei
scoate Lumina
din negrul de mlaștină.*

*Nuferi nevăzuți
plutesc pe oglinda fluidă
midii pe luciul metalic
în care desene de fum
deconspiră – târziul -
în rugăciuni
fiorelnice...*

ISTOVITOARE, NEMĂRGINIREA...

*Zariștea gândului
acoperită de valuri...
Unde-s corabia,
ramura de măslin,
șoimul alb,
vântul sălcii
să împrăștie clipele?*

*Pământurile – înviind ale sinelui –
cu rădăcinile suite în cer
unduie precum trestiiile
și-ncep tăcute să cânte
răsfoind orizontul
ca pe o carte
de dragoste...*

AER – DE-UN ZBOR

*Mai am aer
de-un zbor pâlپâit
până la hotarul
marii singurătăți.*

*Tărâmurii de apă
m-ajung și mă năruie...*

*Năvodarul
aruncă mreaja de-un stânjen
să-mi scoată mълul uscat
de pe aripi...*

SPAȚIU DE JIND

*Cu sufletul ochi
gemând de Lumină
și gura izvor înmiresmat
de dumnezeire plină
mă-ncarc de sublim
ca de rouă
dimineața, pământul;*

*și-mi crește la subsiori
o aripă nouă,
o aripă ca de nălucă
spre locul de unde-am plecat,
în curând
să mă ducă.*

*Și doar iubind
să astup cu făptura-mi
spațiu de jind...*

MI-S MĂINILE RECI DE CUVINTE

*Mă simt istovit de cuvânt
Mă simt istovit de tăcere,
Un bulgăre viu de pământ
Din moarte – viața mă cere.*

*Mă caută moartea și-n viață
Din lut să mă ducă la cer;
Legat de speranță c-o ață
Lumina mi-o fac lăicer.*

*Mă caută cu lumânarea
Mă caută moartea cu sânge,
Cu apă să-mi stingă suflarea
Și-n taină-mi propune un târg.*

*O iarnă din mine lipsesc
Cu sângele încă fierbinte.
Mă caut și nu mă găsesc
Mi-s mâinile reci de cuvinte...*

DUH PE GÂNDURI

*În haine albite de sânge mă-mbrac,
mă-mbrac în haine de sânge.
Și plâng și tac și tac și plâng
Privind cum pâinea se frânge.*

*Și cum să nu plângi și cum să nu taci
și să nu te îngânduri
văzând cum îți cade în limburi de foc
Duhul pe gânduri...*

*Și din întuneric, din vânt și din frig
Lumina din mine purcede
doar astfel rămân să-L privesc,
să-L privesc,
pe Acela care mă vede...*

MĂ RIDIC ȘI ÎȚI ZIC

*Cad de oboseală în suflet
cad de oboseală în minte;
sângele – când se răcește –
când e fierbinte...*

*Apoi mă ridic și îți zic:
Doamne, mai iute mă du
la Acela care din lut
și suflare de Duh
mă făcu...*

TOTUL ÎN TINE

*Mă lepăd de lume, mă lepăd de sine
și caut, Isuse, Totul în Tine.*

*Las altora tot ce n-am scris
și-un gol vinovat în albume.
Las altora glorie și vis
cuvinte postume.*

*Din lujerul meu de pământ
Cu sânge și rouă stropit
Rămân încrustate pe vânt
Cuvintele-n care-am iubit.*

*Căci am risipit, nu am strâns,
dând deseori pe veresie
cuvintele-n care am plâns
pentru Tine, Mesie...*

O CANDELĂ

*Cu zvâcnetul aripei Tale
arată-mi drumul pe cale.
Cu aura frunții divine
aprinde o candelă-n mine.*

*Prin limbă de foc
grai limpede-mi dăru
și haruri belșug
să nu mă mai năru...*

MĂ VINDEC DE TRUP

*În zori îmi întind cuvintele
cătred Tine:
Le înalț precum cămășile de ivor
pe culmile depărtării divine...*

*Aerul tremurător
mă-nvăluie cast
precum iubirea fără de trup
cu mireasma sinilie a zării
la care adast.*

*Astfel plângând în cuvinte
mă vindec de trup
într-o uluitoare
tămăduire de suflet...*

DOR DE IVOR

*Cu mâinile Sale
Dumnezeu îți deschide
o ușă pe cale.
Și tu, dragule drag,
pășești peste prag.*

*O, ce dor,
de sân de ivor
și de pâinea
ce pentru tine
azi se cuminecă!*

OARBĂ ERAM

*Ce făceam și unde eram
de nu auzeam când mă strigai
pe piciorul de plai,
când zisu-mi-ai:
-Hai cu mine în Rai!*

*Vocea ta mă străpungea
precum raza în oase
și nu te vedeam
oarbă așa cum eram...*

VEDERE LĂUNTRICĂ

*Îmi trimit speranțele
dirijabile fără nacele
spre necunoscutul atât de știut
din gândurile mele.*

*Mă uit în vis
la orbitele lui cristaline,
la aerul pur
ce vine din sine...*

*L-aș soarbe în mine
să dobândesc
limpezimea vederii lăuntrice!*

UN SUFLET ÎN PLUS

*Între mine și tine
punte frântă
peste apele infinite.
Oameni-pod pe câmpiile aromitoare
dăinuind între cer și pământ
la înălțimea zborului de prigorie.*

*Pod plantat de har
între viață și moarte,
peste tot ce părea
definitiv despărțit.*

*Pod fremătând de chemări
-mâinile noastre siameze-
în rugă senină și tainică.*

*Între început și sfârșit
străbătând genunea durerii
pod prea curat – verigă de milostivire
pod făurit din Lumina-Nvierii.*

ETERNUL FIIND

*La cine mă trimiți
cu desaga de șoapte?
Doamne, Tu nu vezi că e noapte?
Străzile-s pustii
și teamă mi-i că mă rătăcesc
în tumultul lumesc
orbecăind
în Eternul FIIND
cu jindul de nemaimurind?*

PRIVIRE AUGUSTĂ

*Mi-e sângele răstignit
în artere;
Cărarea timpului tot mai îngustă.
Un fruct interzis
îmi putrezește în palmă.*

*Numai privirea
acolo unde se sărută
pământul cu zarea
rămâne augustă...*

AȘCHII DE STEA

*Țândări umile din inima mea
cad peste albele file
așchii de stea
pulberi de gând
duse de vânturi
de ploaie,
stăruie blând.*

*Inima mea
cercetată de Duh
-un diamant-
cules din noroaie.*

LUMINA DIN MINE

*Înspre izvoară
Lumina din mine
începe acut să mă doară.*

*Înspre amurg
Lumina din mine
senină purcede
spre Demiurg.*

*Lumina din lut,
ce sfânt se prelinge
spre Început!*

CUVINTE-NVIATE

*În cuibul cu două hulube
am pus la păstrat
cuvintele tale.*

*Miroseau a gutui,
a merișor,
a tuberoze.*

*Și parcă îngerii cădeau
de pe catapetesme.
În timp de
Cuvintele tale-nviau
împresurate de albe
miresme...*

NU VOI ȘTI

*Cât din mine e-al Tău
și cât din Tine
e-al meu?*

*Nici un zeu
nu și-a dat
sângele tot
pentru mine.*

*Doamne, pot
să mă urc și-n Empireu
pe tărâmurile străine
tot nu voi ști
a te cinsti
cum se cuvine...*

SIMT CUM....

*Ziua când
statuile se aruncă în gol
de pe soclu
despletit de fiori
despletit de cuvinte,
simt cum Duhul
geme în mine
până văd flăcărui
fumegânde
peste ruine...*

ATÂTA SUNT

*Un fir parâng
atâta sunt, Doamne,
și-n două mă frâng
bătută de toamne...*

*Mâzga se-așază pe bronz
caii și-au pierdut
coamele împletite;
două picioare de marmură
își mai caută încă stăpânul.*

*Oasele mele
ca o mie de harpe;
eu tac dar ele țipă
ca din gură de șarpe...*

DE-ABIA MAI AM TIMP...

*N-am timp să fiu tristă
de-abia mai am timp să mă bucur;
să mângâi cu ochii pierduți
-nemărginirea-
să adulesc iubirea
de la zenit la nadir:*

*să mă îmbrac în zefir
și în voaluri de rouă.*

*Spre ceruri înalt
brațe de rugi în mănunchi.*

*De-abia mai am timp
să vă scriu în genunchi,
să mă dărui cu smerenie
v o u ă...*

ATÂT DE SINGUR

*Și deodată ai rămas
atât de singur,
bântuit de frigul ultim,
singur
să străbați
vastele încăperi
ale întunericului.*

*Drumul e de neîmpărtășit
hățișurile istovitoare
iar tu te îndrepti
pe cărări neștiute.*

*Nu mai încape vreo amânare.
Nici o înlocuire – posibilă.
Vama s-a dovedit prea mare,
te-a copleșit, te-a copleșit.*

*Cei care nu te pot urma
decât puțin mai târziu
îți cer iertare.*

NEPUTINȚĂ

*Cât de puține
cuvinte găsesc
pentru câte aveam
să-ți spun.*

*Dincolo de
înfriguratele silabe
aștern
un buchet de gânduri
în neputința
de a-ți înapoia
anotimpii făgăduiți.*

ASCUNSUL

*Te-ai ghemuit acolo
în spatele neșansei
și nu mai vrei să vezi pe nimeni
refuzând
orice comunicare.*

*Degeaba îți trimitem în întâmpinare
noianul de întâmplări
purtând pecetea duratei;*

*cuvintele nu te mai ating,
durerile nu te mai dor.*

*Drumul de întoarcere e orb
Vameșul – surd și neînduplecat.*

REQUIEM

*Iată-ne strânși în jurul durerii
atât de singur – fiecare cu sine
sărăciți laolaltă
fiecare într-alt fel
împletindu-ne lacrimile.*

*Iar tu,
surd la chemări,
orb la descântec,
rânind cu nesuflarea,
străin de veghea dureroasă,*

*atât de departe,
atât de al nostru,
atât de nepătruns,
încât la întrebarea:
De fapt, cine ești tu?
atât de firescul răspuns:
-Eu sunt...un om,
răsună straniu,
împrăștiind pustiu...*

ABSENȚĂ

*Am alunecat brusc
într-o surdă neînțelegere
când orice cuvânt devine searbăd
copleșitoare fiind
însăși ideea
de neființă.*

*Atât de omenescul tău gest
a rămas suspendat
rătăcit printre noi –
-pasăre albă-
deasupra amintirilor
buimace de tristețe
și de neînțeleasă absență,
când orice lucru
răspândește în jur
culoarea înzadarului....*

AI NEMURIT

*Nu ne mai ești,
acum,
de când ai nemurit
de o mie de ori
pentru fiecare.*

*Ai obosit
și nu ți-e dor de nimeni.
Obsesia și-a-nchis carapacea
peste frig...*

NEÎNȚELEGERE

*Taci într-adins
tu care ne minunai întotdeauna
cu doririle tale de bine.*

*Te-ai ascuns
și nu te mai putem ghici
ești aici și niciunde
deopotrivă al tuturor*

*de parcă anume
ai fi pregătit
ultima glumă durută
pentru a ne juca un renghi grozav
și cu atât mai neverosimil...*

STRIGĂȚ

*Dincolo
de aceste cuvinte
ești tu,
atât de aproape,*

*atât de statornic
în inima mea,
încât
dacă întind mâna
mi se pare că aș putea
chiar să te ating
să-ți fulger umărul
cu răsufllarea.*

Strig către tine.

*Poate-mi vei auzi
într-un târziu
tăcutul strigăt.*

*Galați, 30 noiembrie – 2 decembrie 2008
În nopțile de priveshere*

